

Stemmegivningingen ved Sagens 2den Behandling, hvor 41 Stemmer vare for Nægtelsen af den Post, hvorom der nu handles, og 36 vare imod Nægtelsen. Der handles her om et Beløb af 2000 Rbd. som Tilskud til en bedre Lønning for nogle geistlige Embeder; Posten er denne gang bragt frem i en aldeles forandret Skikkelse, saa at den har faaet en for Ministeriet mere bindende Form; det er klart udtalt hvad der er tilfattet og hvad Ministeriet ene kan gjøre. Den hele Sag dreier sig, som jeg har søgt at udhæve ved den foregaaende Behandling, ikke om noget Principspørgsmaal, men om Tilfredsstillelsen af en Trang, som forekommer mig høilig at være tilstede, ved at benytte sig af en Besparelse, som paa et andet Punkt er skeet, og ved hvilken Besparelse der udtrykkeligt var regnet paa, at man derved vilde kunne gjøre Noget i den Retning, som nu tilfættes; havde dette ikke været Hensigten dengang, vilde neppe den Foranstaltning være truffen med Jyens Bispestol, som nu er truffen. Jeg skal slet ikke tale om det Rigtige eller Urigtige heri, men det var Hensynet til hvad der nu er foreslaaet, der dengang bragte Sagen i Bevægelse og bevirkede, at Biskoppen over Jyens Stift definitivt blev sat paa en fast Gage, forskjelligt fra, hvad der er Tilfældet med de øvrige Biskopper, der vel have Noget, som kan kaldes fast Gage, men hvilket dog i Virkeligheden kun er et temporairt, om end bestemt Pengebeløb. Der blev imod den forlangte Bevilling, saavidt jeg ved fornyet Overveielse har kunnet opfatte hvad der der da blev yttret, indvendt, at man ikke skulde gaae ind paa at bevilge Tillæg til nogen Embedsclassens Indtægter, forinden det var prøvet om ikke de til denne Embedsclassen nu henlagte samlede Indtægter, ved en rigtigere Fordeling vare tilstrækkelige. Jeg vil nu foreløbig bemærke, at efter min Opfattelse er her ikke Tale om noget Tillæg til en Embedsclassens Lønning, men her er virkelig, naar man betragter Sagen reent praktisk, kun Spørgsmaal om en bedre Fordeling af et vist indskrænket Beløb, idet der forud er vundet en bestemt Besparelse, hvorved man troede, at aabne sig Udgang til denne mindre Udgift. Jeg kan nemlig ikke fravige den Anskuelse, at

Folketkirkens Geistlighed i det Hele maa betragtes som een Embedsclassen. Undersøgelsen, om ikke den hele samlede Indtægt, som nu er tilslagt Folketkirkens Geistlighed, ved en bedre Fordeling vilde være tilstrækkelig til at opfylde alle billige Krav, kan ikke nu gennemføres, og i ethvert Tilfælde kan et Resultat, som afhjælper Trangen, ikke strax fremkomme; at det ikke er muligt saa ganske hurtigt at foretage dette, har jeg stræbt at gjøre klart ved Sagens 2den Behandling, og jeg troer, at i Hovedsagen vil Majoriteten være enige i at indrømme, at en bedre Fordeling af samtlige Geistliges Embedsindtægter ikke saa hurtigt lader sig gjøre. Men formodentlig tænker man især paa, at det skal skee successtve, saaledes at efterhaanden som enkelte større Embeder blive ledige, skal man besklippe dem og supplere de mindre af Overflødet; men dette kan i mine Tanker ikke skee paa en rigtig Maade, uden en almindelig Undersøgelse er, om ikke først fuldfommen tilende, saa dog i høj Grad fremmet, og visse almindelige Foranstaltninger derpaa byggede. Man kan i dette Døielik ikke overse og afgjøre, hvad der ved de enkelte geistlige Embeder skal betragtes som for Meget; man kan ikke afgjøre, hvorvidt disse Embeder ville beholde deres Indtægter, fordi der foresligger Undersøgelser og Spørgsmaal om disse Indtægters Bevaren i den samme uforandrede Form; man kan ikke i dette Døielik paa een gang afgjøre, hvilke Regler der skulle bestemmes for Gradationen i disse Embeders Vilkaar, hverken med Hensyn til Embedernes Omfang og Bannselighed eller med Hensyn til Embedsmændenes Alder, da jo en vis Udfigt til Forbedring af Kaar under en forøvrigt eensartet Virksomhed som Sognepræst ogsaa i denne Embedsclassen nødvendigviis maa holdes aaben. Derfor troer jeg ikke, det gaaer an paa den Maade, som det synes at foresvære enkelte, at antecipere den hele Undersøgelses Resultat (Hør!). Der ligger for Døielikket ogsaa en anden Bannselighed i Sagen, naar man tænker sig, at det kunde udføres saaledes, at man tog Indtægter fra et bestemt Kald og henlagde til et andet bestemt Kald; thi jeg antager, at Thingets Fleertal erkjender, at denne Forbindelse mellem to bestemte enkelte Kald, at tage